

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

05 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Vladimir Timofti,
Judecători – Anatolie Țurcan și Elena Cobzac,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de avocatul Prepeșița Nicolai în numele inculpatului și de inculpatul Melnic Dumitru, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 martie 2018, în cauza penală în privința lui

Melnic Dumitru xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.04.2017 - 12.06.2017;

Instanță de apel: 05.07.2017 - 22.03.2018;

Instanță de recurs: 08.06.2018 - 05.09.2018.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni sediul Nisporeni din 12 iunie 2017, Melnic Dumitru a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal, la 13 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Melnic Dumitru la 13 aprilie 2014, ora exactă nefiind posibil de stabilit, aflându-se în locuința sa, situată în xxxxx, cunoscând cu certitudine faptul că minora xxxxx născută la xxxxx, nu a împlinit vârsta de 14 ani, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale, având scopul satisfacerii poftelor sexuale, prin constrângere psihică și fizică exprimată prin imobilizarea mâinilor, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și exprima voința din cauza vârstei fragede, intenționat, contrar voinței victimei, a întreținut cu aceasta un raport sexual.

Tot el, continuându-și acțiunile ilegale, având aceleași intenții infracționale, în perioada anilor 2015-2016, data și ora exactă nefiind posibil de stabilit, aflându-se în raza teritoriului xxxxx, cunoscând cu certitudine faptul că minora xxxxx, născută la xxxxx, nu a împlinit vârsta de 18 ani, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale, având scopul satisfacerii poftelor sexuale, prin constrângere psihică și fizică

exprimată prin imobilizarea mâinilor, intenționat, contrar voinței victimei, a întreținut cu aceasta mai multe rapoarte sexuale în formă obișnuită.

Tot el, continuându-și acțiunile ilegale, având aceleași intenții infracționale, la 14 septembrie 2016, aproximativ la ora 15:00, aflându-se pe un imaș din apropierea xxxxx, cunoscând cu certitudine faptul că minora xxxxx, născută la xxxxx, nu a împlinit vârsta de 18 ani, conștientizând caracterul ilegal al acțiunilor sale, având scopul satisfacerii poftelor sexuale, prin constrângere psihică și fizică exprimată prin imobilizarea mâinilor, intenționat, contrar voinței victimei, a întreținut cu aceasta un raport sexual obișnuit.

3. Avocatul Nastas Victor în numele inculpatului a contestat cu apel sentința, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea calificării faptelor și a pedepsei aplicate, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile incriminate inculpatului în baza art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal, să fie recalificate în prevederile art.174 Cod penal.

În motivarea cerințelor a fost invocat că, în cadrul urmăririi penale și a ședințelor de judecată nu a fost demonstrat caracterul violent al acțiunilor inculpatului Melnic Dumitru. Partea vătămată a declarat că în timpul raporturilor sexuale inculpatul nu era violent, însă acesta putea fi violent în alte cazuri și împrejurări, nelegate de infracțiune (minora nu-și executa obligațiile de muncă, era neascultătoare), inculpatul exprima amenințări, însă acestea erau făcute după producerea raportului sexual, pentru ca aceasta să nu povestească altcuiva despre faptele întâmplate. Prin urmare, aceste amenințări nu pot fi calificate ca violență, menită să înfrângă rezistența sau să intimideze victima.

La fel, a invocat apelantul că, instanța a aplicat o sancțiune nejustificat de aspră, fără a stabili existența unor circumstanțe agravante, faptul că inculpatul nu a mai fost atras la răspundere penală sau contravențională, iar în perioada aflării în libertate pe parcursul urmăririi penale a dat dovadă de un comportament exemplar.

Subsidiar, a fost indicat că, după pronunțarea sentinței, inculpatul i-a comunicat avocatului faptul că, aflându-se în stare de arest în Penitenciarul nr.13 - Chișinău, i-a fost depistată o boală venerică, care a fost tratată tot în penitenciar.

Inculpatul consideră că, dacă la el a fost depistată maladia menționată, iar la partea vătămată aceasta lipsește – acest fapt îl poate dezvinovăți, din care motiv a solicitat instanței de apel revindecarea fișei medicale de boală a inculpatului Melnic Dumitru de la Penitenciarul nr.13 Chișinău, pentru a-i acorda acestuia posibilitatea să-și probeze afirmațiile.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 martie 2018, a fost respins ca nefondat apelul declarat, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției sale instanța de apel a indicat că, deși inculpatul își neagă vina în comiterea infracțiunii incriminate prin rechizitoriu, vinovăția acestuia se confirmă prin: declarațiile părții vătămate minore xxxxx date în prima instanță (f.d.201-202, vol. I), martorilor Nișpan Ana date în prima instanță (f.d.203, vol. I), Enache Nadejda date în prima instanță (f.d.204-205, vol. I), procesul-verbal de cercetare la fața locului din 16.09.2016 (f.d.13-18, vol. I); procesul-verbal de examinare a obiectelor și ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delict

la cauza penală cu planșa fotografică din 19.09.2016 (f.d.34-38, vol. I); certificatul de naștere nr. NA-V 0969683 eliberat la 26.02.2002 de Primăria com. Boldurești r-nul Nisporeni (f.d.21, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr.205D din 09.12.2016 (f.d.73, vol. I); raportul de expertiză psihiatrico-psihologică legală ambulatorie nr.979a-2016 din 03.11.2016 (f.d.77-80, vol. I); procesul-verbal de confruntare între partea vătămată xxxxx și inculpatul Melnic Dumitru (f.d.147-152, vol. I).

Totodată, instanța de apel a apreciat critic declarațiile părții vătămate xxxxx date de aceasta în cadrul confruntării cu Melnic Dumitru, unde nega declarațiile sale date anterior organului de urmărire penală, deoarece, după cum reiese din raportul de expertiză psihiatrico-psihologică legală ambulatorie nr.979a-2016 din 03.11.2016, xxxx ușor se supune persoanelor dominante și autoritare, potențial înalt de a deveni victimă și se afla în dependență psihică de infractor. Astfel, fiind în poziție de vulnerabilitate față de inculpat, xxxxx a fost influențată de acesta pentru a-și schimba declarațiile în favoarea ultimului. Prin aceasta se explică și comportamentul victimei atunci când Melnic Dumitru s-a întors acasă din arest, xxxxx fiind speriată, avea gânduri urâte de sinucidere, spunea că mai bine moare. Mai mult, fiind audiată în ședința primei instanțe, partea vătămată a revenit la declarațiile date la urmărirea penală și a confirmat că a avut mai mult de două raporturi sexuale forțate cu inculpatul.

La fel, însuși inculpatul în cadrul petrecerii confruntării cu partea vătămată a recunoscut parțial vina, declarând că a întreținut de două ori raporturi sexuale cu partea vătămată în mod benevol. Fiind audiat în ședința primei instanțe, inculpatul la fel a recunoscut vina parțial și anume, că a avut de două ori relații sexuale cu minora xxxxx cu acordul ei.

În același context, instanța de apel a respins versiunea inculpatului precum că este bolnav de o boală venerică transmisibilă din anul 2012 și dacă ar fi comis violul părții vătămate, ultima la fel ar fi fost bolnavă de această boală, fapt ce demonstrează că inculpatul nu a avut relații sexuale cu xxxxx, deoarece contravine probelor anexate la materialele cauzei, în special declarațiilor părții vătămate care univoc a susținut că a fost forțată de inculpat de a întreține relații sexuale cu acesta de mai multe ori, fiind ulterior amenințată cu aplicarea forței pentru a nu spune nimănui despre cele întâmplate. Totodată, faptul că partea vătămată nu suferă de această boală nu infirmă vinovăția inculpatului și nu denotă că raporturile sexuale dintre cei doi nu au avut loc, or partea vătămată a indicat în mod direct că a avut relații sexuale cu inculpatul, mai mult, inculpatul a recunoscut în cadrul confruntării și în prima instanță că a întreținut de două ori relații sexuale, fapt ce confirmă că raporturile sexuale între inculpat și partea vătămate în realitate au avut loc, însă contrar celor declarate de inculpat, ultima a confirmat că raporturile sexuale au fost forțate.

La fel, instanța de apel a respins alegațiile apelantului, precum că părții apărării nu i-a fost comunicat din timp despre faptul numirii expertizei psihiatrico-psihologice, fiind astfel privată de posibilitatea de a înainta expertilor propriile întrebări, deoarece prin procesul-verbal de notificare a părților privind dispunerea expertizei din 06.10.2016 (f.d.69, vol. I), ofițerul de urmărire a adus la cunoștința lui Melnic Dumitru ordonanța din 05.10.2016 privind dispunerea expertizei psihiatrico-

psihologice, Melnic Dumitru prin înscris personal confirmând că a luat cunoștință cu ordonanța de numire a expertizei, fără a invoca obiecții sau întrebări suplimentare pentru a fi puse expertilor.

4.2. La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel cu trimitere la prevederile art.art.61, 7, 75 Cod penal, a ajuns la concluzia că pedeapsa stabilită de prima instanță, 13 ani privare de libertate, este echitabilă și va contribui la corectarea vinovatului și va asigura realizarea scopurilor pedepsei penale.

Totodată, instanța a respins argumentele apelului, precum că prima instanță a aplicat o sancțiune nejustificat de aspră, fără a stabili existența unor circumstanțe agravante, deoarece infracțiunea comisă de inculpat face parte din categoria celor excepțional de grave, care prevede pedeapsa de la 10 la 20 ani închisoare sau detențiune pe viață.

5. Avocatul Prepeșița Nicolai în numele inculpatului, a contestat cu recurs decizia, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, or, menținând sentința de condamnare emisă de prima instanță, nu a motiva soluția adoptată pe probele cercetate în fața instanței de apel care ar dovedi vinovăția lui Melnic Dumitru în săvârșirea faptelor incriminate.

Probele pe care își bazează soluțiile instanțele de fond nu demonstrează vinovăția lui Melnic Dumitru în săvârșirea faptelor incriminate, or, instanța de apel, a neglijat versiunea expusă de Melnic Dumitru, că declarațiile părții vătămate, care constituie unica probă veridică pe care se bazează soluția instanțelor de judecată, sunt determinate de motive de răzbunare, și îndreptate spre izolarea inculpatului de partea vătămată.

La fel, instanța de apel nu a dat apreciere faptului că, inculpatul până la momentul reținerii, septembrie 2016, deja era infectat cu o boală venerică transmisibilă, fapt confirmat prin cartela medicală a deținutului, examinată în cadrul instanței de apel, fapt care nu a fost stabilit în cadrul urmăririi penale și nici în cadrul examinării cauzei în prima instanță, iar după elucidarea acestor circumstanțe, nu a fost dispusă o expertiză medico-legală în privința părții vătămate, pentru stabilirea dacă aceasta suferă de această maladie.

Drept urmare, orice dubii în privința probării vinovăției inculpatului, urmează să fie tratată în favoare acestuia, or partea acuzării nu a prezentat suficiente probe în vederea demonstrării vinovăției inculpatului Melnic Dumitru.

Sentința de condamnare este bazată doar pe declarațiile părții vătămate și a martorilor Nișpan Ana și Enache Nadejda, care relatează cele cunoscute din spusele tot a părții vătămate.

În opinia recurentului, sunt neconsecvente declarațiile părții vătămate care indică că în urma numeroaselor raporturi sexuale întreținute forțat, ultima continua să interacționeze cu inculpatul o perioadă îndelungată fără a întreprinde măsuri pentru a reduce contactul cu acesta.

5.1. Inculpatul Melnic Dumitru a contestat cu recurs ordinar decizia, invocând faptul că nu a săvârșit infracțiunea incriminată, este căsătorit și are un copil, soția este bolnavă.

La fel, invocă inculpatul că suferă de o boală venerică transmisibilă, iar dacă ar fi întreținut careva relații sexuale cu partea vătămată aceasta urma să fie contaminată cu boala venerică dată.

6. Asupra recursurilor declarate, a prezentat referință procurorul, care s-a expus pentru inadmisibilitatea acestora ca fiind vădit neîntemeiate, deoarece criticile formulate de recurenți nu conțin indici a unor erori de drept și nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegală.

7. Verificând argumentele invocate în recursul declarat în raport cu actele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, reieșind din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Reieșind din conținutul recursurilor declarate de avocat și inculpat, Colegiul penal reține că aceștia critică decizia instanței de apel sub aspectul vinovăției inculpatului, invocând că inculpatul nu a săvârșit infracțiunea incriminată, temei pentru recurs stipulat la pct.8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Însă, raportând normele de drept citate la circumstanțele cauzei, Colegiul constată că aceste temeiuri nu-și găsesc confirmare în speța dedusă judecării.

Or, instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Colegiul menționează că, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Colegiul constată că instanța de apel, contrar celor invocate de recurenți, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, fapt ce face ca concluzia despre vinovăția lui Melnic Dumitru în comiterea infracțiunii prevăzute de art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal, să fie justă și întemeiată.

În ce privesc criticile formulate de recurenți, enunțate la pct.5., 5.1. al prezentei decizii, prin care susține că inculpatul Melnic Dumitru nu se face vinovat de săvârșirea infracțiunii imputate, acestea au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel și, cărora instanța le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct.4, soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și

faptul că verificând hotărârea atacată în raport și cu prevederile art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, în sensul că nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casare, urmează a se constata că recursul înaintat în cauză este vădit neîntemeiat.

La fel, instanța de recurs, menționează că din textul recursurilor înaintate, se evidențiază că recurenții în mod decisiv, își motivează recursurile prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, ori, motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, astfel, criticele formulate de aceștia nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegală.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță, deoarece în cazul în care instanța de apel și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).

Totodată, instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul recurenților, precum că inculpatul suferă de o boală venerică transmisibilă, iar partea vătămată la fel urma să sufere de această boală, deoarece instanța de apel a indicat că, acest argument contravine probelor anexate la materialele cauzei, în special declarațiilor părții vătămate care univoc a susținut că a fost forțată de inculpat de a întreține relații sexuale cu acesta de mai multe ori, fiind ulterior amenințată cu aplicarea forței pentru a nu spune nimănui despre cele întâmplate.

La fel, faptul că partea vătămată nu suferă de această boală nu infirmă vinovăția inculpatului și nu denotă că raporturile sexuale dintre cei doi nu au avut loc, or partea vătămată a indicat în mod direct că a avut relații sexuale cu inculpatul, mai mult, inculpatul a recunoscut în cadrul confruntării și în prima instanță că a întreținut de două ori relații sexuale, fapt ce confirmă că raporturile sexuale între inculpat și partea vătămate în realitate au avut loc, însă contrar celor declarate de inculpat, ultima a confirmat că raporturile sexuale au fost forțate.

Mai mult, Colegiul penal reține că, motivele invocate în recursurile declarate, au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens, iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza hotărârii de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (hotărârea CtEDO, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei).

Astfel, împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că instanța de apel s-a expus asupra tuturor argumentelor invocate în apel, hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii incriminate prin rechizitoriu și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Prin urmare, odată ce recursurile de pe rol, în raport cu motivele invocate, sunt

vădit neîntemeiate, acestea urmează a fi declarate inadmisibile.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Prepeșița Nicolai în numele inculpatului și de inculpatul Melnic Dumitru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 martie 2018, în cauza penală în privința lui *Melnic Dumitru xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 05 octombrie 2018.

Președinte

Judecători

Vladimir Timofti

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac